
**ДЕМОГРАФІЯ, ЕКОНОМІКА ПРАЦІ,
СОЦІАЛЬНА ЕКОНОМІКА І ПОЛІТИКА**

УДК 331.52.021

DOI: <https://doi.org/10.32782/2520-2200/2020-6-10>**Гришко О.П.**аспірант кафедри менеджменту
Інституту підготовки кадрів державної служби зайнятості України
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-5711-897X>**Hryshko Olena**

State Employment Service Training Institute of Ukraine

**РЕГУЛЮВАННЯ ВІТЧИЗНЯНОГО РИНКУ ПРАЦІ
У КОНТЕКСТІ ІНФОРМАЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ****REGULATION OF THE DOMESTIC LABOR MARKET
IN THE CONTEXT OF INFORMATIONAL SUPPORT**

У статті розглянуто регулювання вітчизняного ринку праці у контексті інформаційного забезпечення цього ринку. Останнє формується через співпрацю об'єктів, які оперують певним обсягом інформації і тим самим забезпечують функціонування й розвиток ринку праці. Визначено, що найбільш ефективний регуляторний вплив на процеси і явища на ринку праці досягається шляхом збалансованого застосування методів і вжиття заходів у заданому напрямі з використанням інформаційного забезпечення у достовірній формі. У статті виділено особливу роль держави й Державної служби зайнятості у регулюванні ринку праці та формуванні інформаційного забезпечення ринку праці. Запропоновано осучаснення механізму регулювання ринку праці через удосконалення інформаційного забезпечення, яке необхідно здійснити шляхом організації співробітництва та партнерства між державним і приватним секторами, зокрема з формуванням єдиного інформаційного середовища щодо попиту й пропозиції робочої сили.

Ключові слова: Державна служба зайнятості, інформаційне забезпечення, приватні посередники ринку праці, механізм регулювання ринку праці, ринок праці.

В статье рассмотрено регулирование отечественного рынка труда в контексте информационного обеспечения этого рынка. Последнее формируется через сотрудничество объектов, которые оперируют определенным объемом информации и тем самым обеспечивают функционирование и развитие рынка труда. Определено, что наиболее эффективное регуляторное влияние на процессы и явления на рынке труда достигается путем сбалансированного применения методов и принятия мер в заданном направлении с использованием информационного обеспечения в достоверной форме. В статье выделена особая роль государства и Государственной службы занятости в регулировании рынка труда и формировании информационного обеспечения рынка труда. Предложено осовременить механизм регулирования рынка труда путем совершенствование информационного обеспечения, которое необходимо осуществить путем организации сотрудничества и партнерства между государственным и частным секторами, в частности с формированием единой информационной среды по спросу и предложению рабочей силы.

Ключевые слова: Государственная служба занятости, информационное обеспечение, частные посредники рынка труда, механизм регулирования рынка труда, рынок труда.

The article considers the regulation of the domestic labor market in the context of informational support of this market. The latter is formed through the cooperation of subjects that operate a certain amount of information and thus ensure the functioning and development of the labor market. It is determined that the most effective regulatory impact on processes and phenomena in the labor market is achieved through the balanced application of methods and implementation of measures in a given direction, using reliable informational support. It is proved that if all the subjects of the labor market are provided with the relevant information, the state will have an undeniable influence on the processes of labor market regulation, therefore the need for reliable informational support is justified. It is argued that

the regulation of the labor market cannot be achieved by simple existence of legislative, institutional, economic, social, or other components that function to a certain extent. The author emphasizes that the correct formation, transmission and use of reliable information should be applied to each component of labor market regulation, so that informational support gave impetus to market development and productive employment. The article identifies the special role of the state in regulation of the labor market and formation of the informational support of the labor market. The leading role of the state employment service of Ukraine in the formation of informational support is highlighted; at the same time it is noted that private intermediaries, who are not interested in cooperation with the public sector, have been operating in the labor market for already a long time. The author proposes to modernize the mechanism of labor market regulation in the context of improving informational support, in particular by organizing cooperation and partnership between the public and private sectors in order to form a single informational environment concerning labor supply and demand. In case of such cooperation, the mechanism of market regulation through the use of informational support will work most effectively thanks to use of the relevant and reliable information on the changes in the labor market and implementation of means and methods of regulatory influence on the processes and phenomena.

Key words: informational support, labor market mechanism of regulation of the labor market, private intermediaries in the labor market, state employment service.

Постановка проблеми. В умовах активного впровадження Україною економічних реформ на всіх рівнях державного управління об'єктивно зростає потреба у значних обсягах достовірної інформації з використанням відповідних інструментів її утворення й функціонування. Регулювання ринку праці є інструментом збалансованого вжиття комплексу заходів і методів задля впливу на зміни стану процесів і явищ на ринку праці, зокрема шляхом застосування інформаційного забезпечення як джерела достовірної інформації.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретико-методологічні підходи до сутності інформації, її функцій, визначення природи інформаційних ресурсів, формування інформаційного середовища викладені у працях низки зарубіжних науковців, зокрема в роботах Н. Вінера, К. Шеннона, К. Ерроу, Г. Саймона. Серед українських учених, які вивчають стан та проблеми функціонування й розвитку ринку праці, слід виділити Д. Богиню, Е. Лібанову, І. Марченко, Ю. Маршавіна, В. Петюха, М. Руженського, С. Калініну, А. Калину, С. Кожем'якіну. Інформаційне та аналітичне забезпечення управлінських процесів досліджували вітчизняні науковці, зокрема Я. Чепуренко, Р. Коваль, Т. Пішеніна, С. Телешун.

Метою дослідження є інформаційне забезпечення як об'єкта інфраструктури ринку праці та у складі механізму регулювання ринку праці, що передбачає використання певних обсягів інформації для забезпечення його функціонування й розвитку, сприяння продуктивній зайнятості населення, регулювання відносин між роботодавцями та найманими працівниками.

Виклад основного матеріалу дослідження. В економічній теорії вчені дійшли висновку, що макроекономічне регулювання ринку праці досить часто не досягає поставленої мети перш

за все тому, що ринок праці належить до динамічних систем, на які впливають зовнішні фактори соціального, культурного, політичного, економічного характеру.

Досвід економічно розвинених країн світової спільноти свідчить про те, що найбільш результативний регуляторний вплив на процеси і явища на ринку праці досягається шляхом співпраці державних і приватних інститутів. Їх місія полягає у збалансованому застосуванні методів і вжитті заходів у заданому напрямі для регулювання процесів на ринку праці. Такими заходами можуть бути програми щодо збереження наявних і створення нових робочих місць, підвищення конкурентоспроможності безробітних шляхом професійного навчання й підвищення кваліфікації, сприяння їх підприємництву і самозайнятості, профорієнтації на затребувані професії. Вони включають стимулювання роботодавців до працевлаштування неконкурентних категорій громадян, матеріальні заохочення до збереження й створення нових робочих місць. Одночасно на ринку праці разом із вищезазначеними програмами слід вживати стимулюючих заходів, які спрямовані на активізацію дій безробітних у пошуку роботи і самозайнятості, підвищення їх конкурентоспроможності через професійне навчання чи підвищення кваліфікації.

Позитивний результат досягається, коли суб'єкти ринку праці інформуються про вищезазначені програми, а також про вакантні робочі місця та осіб, які шукають роботу; професійне навчання, що організовується для безробітних; перелік навичок, прийомів і методів із пошуку роботи, яких не вистачає для успішного працевлаштування; послуги з професійної орієнтації; активні програми для громадян, які не здатні на рівних умовах конкурувати на ринку праці або тривалий час перебувають поза його

межами (довготривалі безробітні), для молоді, яка шукає перше робоче місце.

Особлива роль у регулюванні ринку праці відводиться державі. Це аргументується тим, що вона як економічний суб'єкт забезпечує собі роль активного учасника ринку, виступаючи на ньому як споживач, продавець, власник, менеджер, роботодавець, суб'єкт створення й споживання публічних благ тощо. Саме тому вона зацікавлена у сприятливих та ефективних умовах функціонування ринкових інститутів і закріпленні кращих бізнес-моделей [1, с. 10].

До цього слід додати, що регуляторний вплив на систему ринків держава здійснює за допомогою різноманітних важелів, використання яких потребує постійного включення інформаційного компоненту. Саме тому регулювання ринку праці нами вбачається у досягненні його збалансованості шляхом узгодження інформації про його кількісні і якісні параметри задля забезпечення сприятливих умов для руху, розвитку й відтворення робочої сили, найбільш повного задоволення попиту на неї з боку роботодавців, сприяння працевлаштуванню незайнятого населення. Таке регулювання має здійснюватися у нерозривному зв'язку з використанням достовірного інформаційного забезпечення.

Вважається, що у загальному значенні під механізмом можна розуміти сукупність процесів, прийомів, методів, підходів, за допомогою яких відбувається рух усієї системи та здійснюється досягнення певної мети [2, с. 25]. У науковій літературі зустрічаються твердження, що механізм державного регулювання необхідно розглядати як сукупність організаційно-економічних методів та інструментів, за допомогою яких виконуються взаємопов'язані функції для забезпечення безперервної, ефективної дії державної системи задля підвищення функціонування економіки. В такому разі ігнорується те, що держава не лише регулює економічні процеси, але й виконує соціальні та інші функції за допомогою сукупності засобів, важелів, методів та інструментів, у результаті чого забезпечується реалізація поставлених державою перед органами державної влади цілей, які трансформуються в основні завдання та функції [3, с. 7].

Регулювання державою ринку праці має на меті сприяння наближенню попиту та пропозиції робочої сили до відносної рівноваги шляхом застосування певних інструментів, що гармонізують розвиток цих складових частин, запобігаючи появі екстремальних ситуацій [4, с. 264]. Регулювання ринку праці є важливим напрямом розвитку національної економіки та об'єктивно необхідним процесом, оскільки безпосередньо

впливає на розширення зайнятості, підвищення добробуту та якості життя населення [5, с. 71].

Завдання держави полягає в тому, щоби врахувати у сфері зайнятості співіснування двох систем відносин, а саме адміністративних та економічних, з використанням усіх можливостей державного сектору економіки у вирішенні проблем та всіляко сприяти створенню ринкового сектору економіки. Паралельно з цим має відбуватися процес формування механізмів регулювання зайнятості, організації інституційної основи ринку праці, зокрема служб зайнятості, центрів підготовки та перепідготовки кадрів, банків інформації про наявні вакантні місця у системі соціального захисту працівників [6, с. 878].

Враховуючи наведені позиції науковців, вважаємо, що регулювання ринку праці потребує створення відповідних інфраструктурних елементів, вжиття комплексу заходів, певної послідовності та узгодженості дій з використанням спеціальних інструментів, засобів і методів, що в сукупності визначають комплексний характер цього механізму. Загалом механізм регулювання ринку праці – це спосіб розв'язання суперечностей у цій сфері, що охоплює широкий спектр різноманітних соціальних та економічних проблем, які базуються на основоположних принципах цільової орієнтації сукупності елементів ринку, відповідних інструментах державного втручання в економічні та соціальні процеси за допомогою необхідних регулюючих дій влади, форм і методів регулювання, які спрямовані на вирішення проблем у сфері ринку праці та зайнятості населення. В контексті інформаційного забезпечення державного регулювання ринку праці варто усвідомити, що своєчасне та в оптимальних обсягах забезпечення усіх його суб'єктів актуальною і достовірною інформацією є серцевиною механізму регулювання державою ринку праці, зокрема шляхом використання інформації для зміни його стану.

На вітчизняному ринку праці функціонують такі складові частини регулювання ринку праці:

- законодавчо-інституційні (закони, підзаконні акти, нормативно-правові документи, установи та організації державного сектору відповідного призначення, приватні посередники на ринку праці, які надають послуги посередництва у працевлаштуванні);

- економічно-соціальні (програми розвитку чи підтримки окремих галузей чи видів економічної діяльності, програми створення нових і збереження наявних робочих місць, програми здобувачам вищої освіти щодо введення на ринок праці і закріплення на робочих місцях, програми матеріальної підтримки безробітних,

програми на регіональному рівні і на рівні окремих територій щодо стимулювання працівників і роботодавців задля забезпечення оптимальної зайнятості, фінансово-кредитні програми на місцевому рівні для новоутворених підприємств, активні програми працевлаштування неконкурентних верств населення, програми професійного навчання, підвищення кваліфікації, програми профорієнтації, програми стимулювання до самозайнятості і розвитку підприємства).

Складові частини регулювання ринку праці забезпечують рух змін на ринку праці у заданих напрямках. При цьому кожна складова частина регулювання ринку праці володіє значним обсягом інформації, який використовується і при цьому залишається маловідомим для значної кількості суб'єктів ринку праці, інститутів, значної частини шукачів роботи, роботодавців і громадськості. Це є наслідком того, що на ринку праці вже тривалий час не запроваджується взаємозв'язок між складовими частинами регулювання ринку праці, що послаблює вихідний ефект їх впливу, як наслідок, не забезпечується отримання позитивних змін на ринку праці.

У зв'язку з цим мають застосовуватись правильні формування, передача й використання достовірної інформації щодо кожної складової частини регулювання ринку праці, щоб інформаційне забезпечення задавало імпульси до розвитку й трансформацій іншого, разом з іншими складовими частинами спричиняло позитивний вплив на ринок праці, зайнятість, використання трудових ресурсів. Зрештою, забезпечуватиметься позитивне позиціонування ролі держави у регулюванні вітчизняного ринку праці.

Отже, у нашому розумінні регулювання ринку праці не можна досягти лише існуванням законодавчих, інституційних, економічних, соціальних чи інших його складових частин, які функціонують у визначеному обсязі. Необхідним є запровадження їх взаємодії через інформаційне забезпечення регулювання ринку праці. Останнє заохочуватиме державу, бізнес та громадян до конструктивної взаємодії, зокрема спонукатиме усі сторони споживати та використовувати якісну інформацію для прийняття рішень у сфері зайнятості населення.

Варто відзначити, що критеріями оцінки ефективного інформаційного забезпечення регулювання ринку праці є наявність об'єктивної інформації про стан економічного, соціального, освітнього розвитку держави і територій, обґрунтованих та ефективних управлінських рішень стосовно вирішення кадрових та соціальних проблем територій, а його формою – єдине інформаційне середовище про

ринок праці, що інтегроване в загальнодержавний простір.

Слід також зауважити, що потреба в регулюванні ринку праці особливо актуалізується у період зростання його розбалансованості, зокрема у період пандемій, що спричинене дією різноманітних дестабілізуючих факторів у вітчизняній економіці. Нині в Україні ця обставина є значущим чинником розбалансованості ринку праці, що відповідним чином відобразилось на необхідності підвищеної уваги до питань формування механізму його регулювання [7, с. 112].

На наш погляд, механізм регулювання ринку праці є більш широким і комплексним поняттям порівняно із системою управління, включає сукупність методів, засобів та інструментів, за допомогою яких здійснюється регуляторний вплив держави на сферу зайнятості населення задля удосконалення її структури, розширеного відтворення робочої сили, досягнення ефективного використання людського капіталу та підвищення рівня життя населення.

В теоретико-концептуальному сенсі регуляторний вплив держави на ринок праці включає його інфраструктуру у вигляді сукупності об'єктів, які забезпечують функціонування й розвиток цього ринку, сприяють продуктивній зайнятості населення, регулюють відносини між роботодавцями і найманими працівниками щодо умов гідної оплати праці, розв'язання трудових конфліктів, управління міграційними процесами в країні тощо. Серед об'єктів інфраструктури ринку праці виокремлюються такі дві групи:

- організації та установи, що забезпечують функціонування ринку праці;
- нормативно-правове середовище, що регулює співвідношення попиту і пропозиції [8, с. 64].

Не підлягає сумніву твердження, що об'єкти інфраструктури ринку праці оперують певним обсягом інформації, тому правомірно виокремити серед об'єктів, які забезпечують функціонування та розвиток ринку праці, його інформаційну складову частину.

Основа поділу інфраструктури ринку праці на окремі об'єкти вбачається у їх спільному функціональному призначенні у суспільному відтворенні. Мається на увазі, зокрема, націленість об'єктів інфраструктури ринку праці на створення умов для задоволення низки інформаційних потреб. Наприклад, суспільство завжди цікавила й цікавить інформація про явища, процеси та тенденції, які мають місце на ринку праці; підприємства, установи та організації – інформація про кваліфікованих працівників; роботодавців – про претендентів на

вільні робочі місця; незайнятих громадян – про наявні вакансії та умови трудової діяльності.

Державна служба зайнятості сформовану адміністративну інформацію про наявні вакансії і вимоги до професійної кваліфікації претендентів оприлюднює у засобах масової інформації, забезпечує через мережу Інтернет до такої інформації вільний доступ, а також використовує її під час надання послуг громадянам, які в пошуках роботи звертаються по допомогу до центрів зайнятості.

Виконуючи функції виробника, зберігача, розпорядника й постачальника інформації, персонал Державної служби зайнятості збирає та консолідує інформацію, яка надходить від роботодавців, з інших джерел (оголошення про конкурси в засобах масової інформації тощо) про вільні робочі місця, реєструє її у взаємодії з роботодавцем. Крім цього, співробітники центрів зайнятості періодично відвідують підприємства, організації та установи для збору даних про вільні й перспективні робочі місця, здійснюють реєстрацію таких даних, використовуючи класифікацію вакансій. Сформована у такий спосіб адміністративна інформація про наявні вакансії та вимоги щодо професійної кваліфікації претендентів оприлюднюється і використовується під час надання послуг щодо працевлаштування осіб, які шукають роботу, і безробітних.

Отриману з різних джерел інформацію Державна служба зайнятості перетворює на продукт з доданою вартістю, який використовується для задоволення потреб різних груп споживачів. Водночас на Державну службу зайнятості покладається експертна оцінка цього продукту, щоби всебічно, точно, своєчасно, у доступній формі та практично представити реальний стан ринку праці в конкретний час на відповідних рівнях державного управління та у затребуваних параметрах. У статусі постачальника інформації Державна служба зайнятості складає й публікує звіти про заходи, спрямовані на регулювання попиту і пропозиції на робочу силу, прораховує тенденції їх розвитку.

Оприлюднення даних про стан ринку праці і зайнятість здійснює Держстат. Інститутам, причетним до формування ринку праці та зайнятості, потрібна інформація про рівень зайнятості і безробіття, повну й часткову, легальну й нелегальну зайнятість, основні процеси і явища та тенденції, щоби сформувані та реалізувати дієву стратегію з точки зору регуляторного впливу на функціонування та розвиток ринку праці, регулювання попиту й пропозиції робочої сили в теперішній час і на майбутнє. Представники організацій роботодавців та найманих працівників потребують інформації про умови праці та її оплати, норми чинного в країні

трудового законодавства, діючі соціальні стандарти, плінність робочої сили, продуктивність праці та інші суб'єкти соціально-трудоких відносини. Така інформація потрібна їм для вироблення тактики і стратегії ведення колективних переговорів під час укладання колективних і галузевих угод з питань оплати праці, а також відстоювання своїх економічних і соціальних інтересів у сфері зайнятості.

Викладене свідчить про те, що інформаційне забезпечення ринку праці належить до його інфраструктури. Воно має підпорядкований характер і спрямоване на виконання обслуговуючих допоміжних процедур і операцій, кінцевою метою яких є забезпечення повної і продуктивної зайнятості населення.

В Україні багато було зроблено державою щодо інституційної організації ринку праці. Ще до проголошення незалежності України у грудні 1990 року на підставі Постанови Ради Міністрів Української РСР [9] була створена Державна служба зайнятості шляхом перебудови діючої тоді служби працевлаштування на спеціалізовану службу у складі республіканського, обласних, районних, міських та районних у місті центрів зайнятості, до завдань якої належало забезпечення комплексного вирішення питань, пов'язаних з регулюванням зайнятості населення, професійною орієнтацією, працевлаштуванням, соціальною підтримкою тимчасово непрацюючих громадян. Одночасно сформовано законодавство про зайнятість населення, створено інфраструктуру сприяння зайнятості, діють системи професійної орієнтації та професійного навчання безробітних, запроваджено соціальне страхування на випадок безробіття, що сприяло передачі частини управлінських функцій у сфері зайнятості й соціального захисту безробітних від держави до соціальних партнерів.

Серед інститутів регулювання ринку праці провідна роль у формуванні інформаційного забезпечення належить Державній службі зайнятості України. В процесі еволюції Державної служби зайнятості як провідної інституції посередництва на ринку праці сформувалася її досить диференційована функціональна спеціалізація в інформаційному забезпеченні його регулювання. Відповідно до Закону України «Про зайнятість населення», Державна служба зайнятості забезпечує збирання, опрацювання, подання та поширення адміністративних даних про попит і пропонування робочої сили на ринку праці, надання послуг населенню та роботодавцям, а також здійснює аналіз та розробляє пропозиції для прогнозування розвитку ринку праці. Задля інформування широкого кола громадськості статистично-аналітичні

матеріали щомісячно оновлюються на офіційному вебсайті Державної служби зайнятості www.dcz.gov.ua у рубриці «Аналітика та статистика» та на вебсторінках регіональних центрів зайнятості. Інформація Державної служби зайнятості нині залишається найбільш оперативним офіційним джерелом даних про процеси і явища на ринку праці, а також характеризує його офіційний (зареєстрований) сегмент.

Державна служба зайнятості здійснює постійний моніторинг з використанням адміністративних даних про попит і пропозицію робочої сили на ринку праці за видами економічної діяльності та у професійно-кваліфікаційному розрізі, вжиття заходів щодо сприяння зайнятості населення, зокрема соціально вразливих груп. Під час підготовки аналітичних матеріалів використовуються дані Держстату, Євростату, Мінекономіки, Мінсоцполітики, Пенсійного фонду України, зареєстрованих посередників ринку праці, напрацювання провідних вітчизняних та зарубіжних науковців.

Водночас для формування реальних уявлень роботодавців про поточний стан ринку праці і перспективи його розвитку найближчим часом періодично здійснюються спеціальні обстеження підприємств у рамках спільних проєктів з Міжнародною організацією праці (МОП), що проводяться в окремих галузях національної економіки, конкретних регіонах України чи за іншими ознаками. Разом з узагальненим аналізом тенденцій розвитку ринку праці отримана інформація може використовуватись для інформаційного забезпечення регулювання ринку праці.

Викладене свідчить про те, що діюче інформаційне забезпечення регулювання ринку праці здебільшого охоплює основні напрями діяльності Державної служби зайнятості. Проте на ринку праці вже тривалий час діють приватні посередники, які не зацікавлені у співпраці з державним сектором, оскільки на законодавчому рівні не закріплено їх обов'язок обмінюватися інформацією про попит і пропозицію робочої сили. На практиці підприємства різних форм власності і підприємці, які мають інформувати Державну службу зайнятості про поточну потребу у працівниках, звертаються за послугами з укомплектування персоналу до різних посередників ринку праці або реєструють вакансії на приватних вебсайтах з пошуку роботи і персоналу. Зокрема, у 2019 році Державною службою зайнятості зареєстровано до укомплектування 1,2 млн. вакансій [10], водночас на вебсайті з пошуку роботи і персоналу (www.robota.ua) роботодавці заявили 0,7 млн. вакансій [11]. При цьому слід мати на увазі, що приватні вебсайти мають власну структуру вакансій та резюме, одна й та ж вакансія може бути зареєстрована декілька разів, як і резюме. Деяка частина роботодавців розміщує інформацію про вакансії на власних ресурсах у мережі Інтернет, оскільки мають вебсайти з просування товарів і послуг.

Саме тому діяльність із посередництва на ринку праці як один із типів подібних послуг має бути врегульована з боку держави задля мінімізації несумлінних дій з боку посередників. Чітке визначення посередників та їх місця на ринку праці, законодавче закріплення «правил гри» дадуть змогу упорядкувати інфраструктуру ринку праці і створити передумови для її більш виваженого та соціально орієнтованого розвитку [12, с. 117].

Висновки з проведеного дослідження. Нині через відсутність координації діяльності інституцій державного й приватного секторів ринок праці не забезпечується актуальною інформацією про потреби у працівниках і пропозицію робочої сили, отже, поточний стан інформаційного забезпечення ринку праці неповною мірою створює можливості виконання державними інститутами регулюючих функцій. У зв'язку з цим інформаційне забезпечення ринку праці потребує додаткових наукових досліджень як засіб формування усіх його користувачів релевантною інформацією, як інформаційна основа процесів регулювання ринку праці.

Оскільки інформаційне забезпечення ринку праці має підпорядкований характер і спрямоване на виконання обслуговуючих, допоміжних процедур та операцій, кінцевою метою яких є забезпечення повної і продуктивної зайнятості населення, воно має здійснюватися комплексно, на засадах співпраці державного сектору і приватних посередників на ринку праці. У разі реалізації такої співпраці механізм регулювання ринку через застосування удосконаленого інформаційного забезпечення праці буде діяти найбільш ефективно завдяки використанню актуальної та достовірної інформації про зміни стану ринку праці і приведення в дію засобів і методів регуляторного впливу на процеси і явища на ньому.

Список використаних джерел:

1. Трофимова В. Трансформування економічних функцій держави в умовах становлення глобальної економіки. *Економіка та держава*. 2010. № 5. С. 8–11.

2. Богиня Д., Куликов Г., Шамота В. та ін. Соціально-економічний механізм регулювання ринку праці та заробітної плати : колективна монографія. Київ : Вид. полігр. дільниця ІЕ НАН України, 2001. 300 с.
3. Нижник Н. Системний підхід в організації державного управління. Київ : УАДУ, 1998. 160 с.
4. Кравченко І. Трудозберігаюча функція зайнятості : монографія. Київ : Ін Юре, 1998. 360 с.
5. Чорна Н., Чорний Р. Ринок праці України: сучасні виклики. *Економічний часопис Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки*. 2020. № 1. С. 64–73.
6. Павлюк Т., Ковальова А., Ніколайчук Н. Особливості ринку праці в Україні. *Глобальні та національні проблеми економіки*. 2015. № 8. С. 876–881.
7. Коваль С. Державне регулювання зайнятості та безробіття на ринку праці. *Економічний вісник університету*. 2016. № 28/1. С. 107–114.
8. Волкова О. Ринок праці : навчальний посібник. Київ : Центр учбової літератури, 2007. 624 с.
9. Про створення державної служби зайнятості в Українській РСР : Постанова Ради Міністрів Української РСР від 21 грудня 1990 року № 381. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/381-90-%D0%BF#Text> (дата звернення: 12.10.2020).
10. Звіт «Ситуація на ринку праці та діяльність державної служби зайнятості у 2019 році». Аналітична та статистична інформація / Державна служба зайнятості. URL: <https://www.dcz.gov.ua/analytics/67> (дата звернення: 12.10.2020).
11. Вебсайт [rabota.ua](https://about.rabota.ua/?lang=ua). URL: <https://about.rabota.ua/?lang=ua> (дата звернення: 12.10.2020).
12. Марченко І. Інфраструктурна підтримка розвитку ринку праці України : монографія. Київ, 2013. 152 с.

References:

1. Trofymova V. (2010) Transformuvannja ekonomichnykh funkcij derzhavy v umovakh stanovlennja globalnoj ekonomiky [Transformation of economic functions of the state in the conditions of formation of global economy]. *Ekonomika ta derzhava*, no. 5, pp. 8–11. (in Ukrainian)
2. Boghynja D., Kulykov Gh., Shamota V. ta in. (2001) *Socialjno-ekonomichnyj mekhanizm reghuljuvannja rynku praci ta zarobitnoji platy* [Socio-economic mechanism of labor market regulation and wage]. (Kol. Monograph). Kyjiv. 300 p.
3. Nyzhnyk N. (1998) *Systemnyj pidkhyd v orghanizaciji derzhavnogho upravlinnja* [System approach in the organization of public administration]. Kyjiv. 160 p.
4. Kravchenko I. (1998) *Trudozberighajucha funkcija zajnjatosti* [Labor-saving function of employment]. (Monograph). Kyjiv. 360 p.
5. Chorna N., Chornyj R. (2020) Rynok praci Ukrajinjy: suchasni vyklyky [The labor market of Ukraine: modern challenges]. *Ekonomichnyj chasopys Skhidnojevropejskogho nacionalnogho universytetu imeni Lesi Ukrajinjy*, vol. 1, pp. 64–73. (in Ukrainian)
6. Pavljuk T., Kovaljova A., Nikolajchuk N. (2015) Osoblyvosti rynku praci v Ukrajinj [Features of the labor market in Ukraine]. *Ghlobaljni ta nacionaljni problemy ekonomiky*, vol. 8, pp. 876–881. (in Ukrainian)
7. Kovalj S. (2016) Derzhavne reghuljuvannja zajnjatosti ta bezrobittja na rynku praci [State regulation of employment and unemployment in the labor market]. *Ekonomichnyj visnyk universytetu*, vol. 28/1, pp. 107–114. (in Ukrainian)
8. Volkova O. (2007) Rynok praci [Labor market]. Kyjiv: *Tsentr uchbovoi literatury*. 624 p.
9. Postanova Rady Ministriv Ukrajinjskoho RSR vid 21 ghrudnja 1990 r. no. 381 "Pro stvorennja derzhavnoji sluzhby zajnjatosti v Ukrajinjskij RSR" [Resolution of the Council of Ministers of the Ukrainian SSR of December 21, 1990 № 381 "On the establishment of the state employment service in the Ukrainian SSR"]. Available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/381-90-%D0%BF#Text> (accessed 10 December 2020).
10. Derzhavna sluzhba zajnjatosti (2020). Analitychna ta statystychna informaciya [Elektronnyj resurs]. Zvit "Sytuacija na rynku praci ta dijalnistj derzhavnoji sluzhby zajnjatosti u 2019 roci" [The situation on the labor market and the activities of the state employment service in 2019]. Available at: <https://www.dcz.gov.ua/analytics/67> (accessed 10 December 2020).
11. Vebsajt [rabota.ua](https://about.rabota.ua/?lang=ua) [Elektronnyj resurs]. Available at: <https://about.rabota.ua/?lang=ua> (accessed 10 December 2020).
12. Marchenko I. (2013) *Infrastrukturna pidtrymka rozvytku rynku praci Ukrajinjy* [Infrastructural support for the development of the labor market of Ukraine]. (Monograph). Kyjiv. 152 p.